

ФІНАНСОВА СТАБІЛЬНІСТЬ ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Досліджено економічну сутність фінансової стабільності та шляхи її забезпечення у сучасних умовах динамічного розвитку світової соціально-економічної системи. Окреслено основні напрями модернізації фінансово-кредитної системи України з метою збільшення її ролі у розвитку національної економіки.

Ключові слова: глобалізація, фінансова стабільність, фінансова нестабільність, фінансова криза, фінансово-кредитна система.

Постановка проблеми. Забезпечення стабільного соціального й економічного розвитку в Україні вимагає термінового впровадження структурних реформ, спрямованих на модернізацію вітчизняної економіки, з метою реалізації нових конкурентних переваг, які виникли у результаті активних структурних зрушень світової економічної системи. Виконати це завдання можливо лише в умовах фінансової стабільності, коли вітчизняна фінансово-кредитна система здатна ефективно виконувати свої функції, забезпечуючи ефективний розподіл ресурсів та нормальний перебіг економічних і фінансових процесів в країні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зарубіжні та вітчизняні вчені-економісти вже досить давно й інтенсивно досліджують проблеми забезпечення фінансової стабільності. Це питання стало науково актуальним у зв'язку із розвитком та еволюцією соціально-економічних систем в умовах глобальної нестабільності. Серед представників західної економічної думки проблему фінансової стабільності досліджували Д. Блейк, П. Мауро, Ф. Мишкін, Дж. Стігліц, С. Фішер, М. Фут, Г. Шиназі. Особливо активно в цьому напрямі працюють спеціалісти Світового банку, Міжнародного валютного фонду, центральних банків Великої Британії, Франції, Польщі, Чехії, Японії. Серед вітчизняних науковців і практиків проблематику фінансової стабільності досліджують Я.Белінська, В.Геєць, В.Козюк, Л.Лазебник, І.Лютий, В.Міщенко, О.Петрик, Б.Пшик, М.Савлук, Т.Унковська та ін.

Нерозв'язані раніше частини загальної проблеми. В умовах розвитку та поширення глобалізаційних процесів категорія «фінансова стабільність» потребує ґрунтовного аналізу. Крім економічного трактування, термін «фінансова стабільність» потребує також чіткого закономірного визначення із закріпленням у відповідних регулятивних документах, зокрема нормативних актах та звітах Національного банку України. У стадії розробки знаходяться методики аналітичної оцінки фінансової стабільності та ранньої діагностики ризиків виникнення фінансових криз.

Постановка завдання. Теоретико-методологічний аналіз основних засад

забезпечення фінансової стабільності в Україні є вкрай важливим в умовах динамічного розвитку світової економіки, адже нові потужні хвилі фінансових криз свідчать про неможливість зафіксувати раз і назавжди стан фінансової стабільності в країні. Економічна наука та практика потребують розробки нових методик виявлення системних ризиків з метою запобігання процесам розбалансування фінансово-кредитної системи. Забезпечення фінансової стабільності потребує впровадження системного підходу до всіх складових фінансово-кредитної системи у їх взаємодії та під впливом зовнішніх чинників, породжених глобалізаційними процесами.

Виклад основного матеріалу. Початок вивчення економічною наукою терміну «фінансова стабільність» припадає на 90-ті роки ХХ ст. – період бурхливого розвитку економічної глобалізації. У цей час лібералізація руху капіталу, бурхливий розвиток ринку фінансових послуг для іноземного капіталу та інші глобалізаційні процеси, які спостерігалися у багатьох країнах, наглядно продемонстрували небезпеку фінансових дисбалансів і можливість швидкого розвитку фінансових криз. На цьому фоні посилилася актуальність проблеми забезпечення фінансової стабільності в цілому, стабільності фінансових відносин усіх секторів економіки, а також зниження ймовірності системної фінансової дестабілізації.

До 2007 р. поняття «фінансова стабільність» складало, як правило, три основних компоненти: фінансова стійкість окремих банків, стабільність купівельної спроможності грошей і стабільність функціонування платіжно-розрахункових систем. Так, директор-розпорядник Управління фінансових послуг Великої Британії М. Фут стверджував, що фінансова стабільність – це стан, за якого існують: а) монетарна стабільність (стабільність купівельної спроможності грошей); б) рівень зайнятості, близький до природного; в) упевненість в операціях більшості ключових фінансових інститутів і ринків в економіці; г) відсутність різких цінових рухів фінансових і реальних активів, що порушують умови а) і б)» [1, с. 18].

Після світової фінансової кризи 2007–2009 рр. стало зрозумілим, що забезпечення фінансової стабільності потенційно не сумісно з іншими

політичними цілями грошово-кредитної політики, насамперед із підтриманням стабільності купівельної спроможності національної валюти. Наприклад, якщо центральний банк з метою стабілізації стану банківської системи збільшує пропозицію ліквідності, це може призвести до прискорення темпів інфляції, що ускладнить досягнення іншої мети – підтримки стабільності купівельної спроможності національних грошей. Тому існує припущення, що в сучасних умовах основною метою грошово-кредитної політики має стати підтримка фінансової стабільності, можливо, на шкоду загальному рівню цін у країні.

У посткризових умовах ця мета набула домінуючого значення. До теперішнього часу вже приблизно 20% центральних банків світу розглядають фінансову стабільність як пріоритетну мету грошово-кредитної політики [7, с. 52].

Аналізуючи різні наукові визначення терміну «фінансова стабільність», можна виокремити три загальні підходи до її трактування: пряме (функціональне), зворотне і змішане визначення.

Прямі визначення містять опис функцій та інших характеристик, якими повинна володіти фінансова система у стабільному стані. В основі цих визначень лежить теза, що фінансова система є стабільною до тих пір, поки вона виконує покладені на неї функції. Таке пряме визначення фінансової стабільності запропонував Г. Шиназі: «Фінансова стабільність – це ситуація, в якій фінансова система здатна задовільно виконувати три ключові функції одночасно. По-перше, фінансова система ефективно і безупинно сприяє міжчасовому розподілу ресурсів в економіці від власників заощаджень до інвесторів і розподілу економічних ресурсів загалом. По-друге, фінансові ризики на перспективу визначаються й оцінюються з прийнятною точністю, а також відносно добре управляються. По-третє, фінансова система перебуває у такому стані, що вона без напруги, якщо не безупинно, може абсорбувати фінансові та реальні економічні непередбачувані події або шоки. Фінансова система перебуває у стані стабільності, коли вона сприяє функціонуванню економіки (а не перешкоджає їй) та «розсіює» фінансові дисбаланси, які виникають ендегенно або як результат значних негативних і непередбачуваних подій» [6, с. 18]. У цьому визначенні автор наголошує на особливому аспекті досягнення фінансової стабільності, а саме: на необхідності оцінювання ризиків та управління ними.

У зворотних визначеннях фінансову стабільність трактують як відсутність фінансової нестабільності, тобто відсутність фінансової кризи. Наприклад, Ф. Мишкін зазначає, що фінансова нестабільність «виникає, коли фінансова система піддається шокам, які порушують інформаційні потоки, що забезпечували безперебійне функціонування фінансової системи, так, що вона більше не може трансформувати заощадження в інвестиції» [3]. Такий підхід має певні недоліки. В умовах глобалізації фінансова стабільність не є

прямою протилежністю фінансової нестабільності, оскільки може містити в собі нестабільність окремих елементів фінансової системи. Навіть у разі перебування економіки в зоні фінансової стабільності, її фінансовий сектор та фінансові ринки можуть містити в собі потенційну загрозу нестабільності в силу ризиків і волатильності, які характерні для них.

Змішаний підхід полягає в одночасному застосуванні прямого і зворотного визначень поняття «фінансова стабільність». До змішаного підходу можна віднести альтернативні формулювання фінансової стабільності та фінансової нестабільності, наприклад визначення, запропоноване головним виконавчим директором Федерального резервного банку Бостона Е. Розенгреном: «фінансова стабільність відображає здатність фінансової системи стійко пропонувати кредитне посередництво та платіжні послуги, необхідні реальній економіці, для її подальшого зростання»; «фінансова нестабільність виникає, коли проблеми (або стурбованість можливими проблемами) окремих інститутів, ринків, платіжних систем або фінансової системи в цілому значно порушують пропозиції кредитного посередництва і тим істотно впливають на реальну економічну активність» [5].

Останнім часом визначенню фінансової стабільності дедалі більшу увагу приділяють в Україні. Вітчизняні вчені системно підійшли до вивчення цього питання, всебічно розробляючи методологічний підхід щодо визначення феномену фінансової стабільності. Зокрема, В. Козюк розглянув категорію глобальної фінансової стабільності з позиції монетарних аспектів та запропонував таке визначення: «... під глобальною фінансовою стабільністю розуміємо такий розвиток фінансового сектору, який би сприяв довгостроковому зростанню глобальної економіки в цілому, забезпечив безперешкодне фінансування дефіцитів платіжних балансів із приватних джерел <...>, створив рамкові умови для запобігання кризовим ситуаціям у фінансово-банківській і валютно-курсовій сферах окремих країн і їх поширення в інші країни для збереження принципу мобільності капіталів для алокаційної ефективності економіки та гнучкості валютних курсів як фактора уникнення суперечливих монетарних цілей центробанків» [8, с. 35].

Т. Унковська визначила фінансову стабільність національної економіки як «такий режим функціонування економіки, коли а) вона перебуває в динамічному стані фінансової рівноваги або б) у разі екзогенних або ендегенних шоків її відхилення від рівноваги знаходиться у заданих межах і вона здатна повернутися в режим фінансової рівноваги» [9, с. 33].

За нашою думкою, фінансова стабільність являє собою такий стан динамічної рівноваги, за якого фінансово-кредитна система спроможна безперервно та ефективно виконувати свої функції, забезпечуючи розвиток реального сектору економіки та поглинаючи вплив негативних

чинників зовнішнього та внутрішнього середовища. При цьому гнучка макроекономічна політика держави має згладжувати вплив волатильності міжнародних потоків капіталу та утримувати фінансову рівновагу економічної системи у довгостроковому періоді.

Забезпечення фінансової стабільності як особливу мету грошово-кредитної політики одним із перших серед центральних банків визнав Банк Англії. Нормативні документи Банку Англії визначають фінансову стабільність як «наявність стабільної фінансової системи, що спроможна ефективно виконувати свої функції з надання необхідної кількості фінансових послуг реальній економіці (платежі, кредитні розрахунки, страхування ризиків за будь-яких неочікуваних подій)» [11]. Основна увага зосереджується на тісному взаємозв'язку макроекономічної, монетарної, фінансової стабільності: порушення діяльності фінансової системи безпосередньо позначається на ефективності монетарної політики, а макроекономічна стабільність забезпечує підґрунтя для зміцнення фінансової системи.

У ході інституційної реформи фінансового регулювання у Великобританії повноваження Банку Англії були істотно розширені. До сфери його впливу включені банківський нагляд та макропруденційне регулювання [2]. У 2012 р. у структурі Банку Англії створений незалежний комітет фінансової політики (Financial Policy Committee, FPC), основними завданнями якого є усунення або зменшення системних ризиків з метою захисту та зміцнення стійкості фінансової системи Великобританії [12].

У США основні зміни в механізмі регулювання та нагляду за фінансовим сектором пов'язані з ухваленням у 2010 р. Конгресом США Закону про реформування фінансового сектору, відомого як закон Додда-Френка (Dodd-Frank Act). Основні положення закону стосуються розширення повноважень і підвищення відповідальності ФРС, особливо щодо нагляду за найбільшими фінансовими інститутами, уніфікації фінансового регулювання, посилення моніторингу системних ризиків і створення механізмів їх подолання, посилення захисту прав споживачів фінансових послуг, визначення жорсткіших вимог до капіталу та ліквідності банків, а також перенесення потенційних збитків від криз із платників податків на учасників ринку. Закон Додда-Френка концентрує увагу на фінансовій стабільності, а основним його елементом є вимога щодо макропруденційних підходів до фінансового нагляду, яким повинні керуватися Федеральна резервна система (Federal Reserve System, FRS) та інші уповноважені відомства. Такий підхід означає, що, крім здійснення традиційного нагляду за діяльністю окремих компаній і ринків та їх регулювання, повинні враховуватися загрози стабільності фінансової системи в цілому. Створення Ради з нагляду за фінансовою стабільністю (Financial stability oversight council, FSOC) націлене на координацію державних зусиль

щодо виявлення та подолання системних ризиків [13].

Одна з головних проблем, які виявила світова фінансова криза, – це суперечність у функціях центрального банку як єдиного органу підтримання фінансової стабільності. Експерт Міжнародного валютного фонду Е. Нір зазначає: «Глибина фінансової кризи визначила необхідність переосмислення рамок фінансової стабільності і, насамперед, цілей фінансового регулювання. Криза виявила також потенційну синергію між монетарною політикою та фінансовим регулюванням. Ефективніше використання усіх доступних центральному банку інструментів може зменшувати частоту криз і їх вплив, знижуючи ймовірність політичного тиску на центральний банк у кризових ситуаціях.

Існуючі моделі центрального органу регулювання фінансової системи зводяться до двох основних варіантів: 1) модель єдиного інтегрованого регулятора, 2) подвійна модель, коли центральний банк є регулятором пруденційного та системного ризику і діє як регулятор бізнес-операцій. Друга модель знижує стимули центрального банку до пом'якшення вимог зниження системного ризику і не потребує координації дій між регулюючими органами. Вона може бути привабливою, якщо її діяльність буде в основному орієнтована на зниження ризику за допомогою використання нових макропруденційних інструментів, посилення регулювання та запровадження особливих режимів для системно важливих інститутів або застосування інтегрованих підходів до контролю над платіжними системами» [4].

Сьогодні у більшості країн світу відбувається пошук нових підходів до визначення пріоритетів грошово-кредитної політики та цілей діяльності національних центральних банків. Включення до переліку повноважень та функцій центрального банку завдань щодо підтримання макрофінансової стабільності, запобігання надування «бульбашок» цін на активи вимагає, з теоретичного погляду, здійснення централізованого регулювання діяльності усіх фінансових посередників. Проте треба враховувати, що подібна концентрація повноважень, наприклад у центрального банку, може надати йому занадто велику владу над національною економікою, фактично гарантувавши вихід центрального банку з-під контролю парламенту та уряду. Тому під час здійснення реформ у фінансово-кредитній сфері треба знаходити гнучкі форми взаємодії парламенту, виконавчої влади, центрального банку та інших регуляторних інститутів.

Глибина відкритості економіки України містить суттєві ризики порушення фінансової стабільності. Свідчення цьому – руйнівні для національної економіки наслідки фінансової кризи 1998–1999 рр. і сучасної глобальної фінансової кризи 2007–2009 рр., що полягали у різкій девальвації курсу гривні та посиленні на цьому тлі інфляційного тиску, деформації траєкторії

економічного зростання та посиленні диспропорцій платіжного балансу. Без усунення структурних диспропорцій у галузевій структурі вітчизняної економіки та розривів у рівнях розвитку окремих сегментів фінансово-кредитної системи найімовірнішим сценарієм розвитку України може стати поглиблення дисбалансів як економіки в цілому, так і фінансово-кредитної системи.

Основними ризиками для фінансової стабільності в Україні є макроекономічні ризики, ризик фінансової дестабілізації, ризик впливу капіталу за кордон та ризик втрати контролю над монетарною політикою. Відомо, що країни зі слабкою фінансовою дисципліною, режим

монетарної політики яких передбачає обмежену гнучкість обмінного курсу національної валюти, є найбільш залежними від короткострокових та волатильних джерел зовнішнього фінансування.

В умовах обмеженої гнучкості курсу гривні приплив іноземного капіталу посилює інфляційний тиск на внутрішньому ринку та прискорив поглиблення дисбалансів фінансово-кредитної системи. Закономірним наслідком порушення фінансової стабільності в Україні стала доларизація економіки в цілому та фінансово-кредитної сфери зокрема. Так, у 2013 р. показник доларизації грошової маси (М3) становив 27,1%, доларизація депозитів – 37,0%, доларизація кредитів – 33,8% (табл. 1).

Таблиця 1

Основні показники монетарної сфери економіки України у 2007–2013 рр.

Показник	На кінець періоду						
	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
Індекс споживчих цін, %	116,6	122,3	112,3	109,1	104,6	99,8	100,5
Облікова ставка НБУ, %	8,0	12,0	10,25	7,75	7,75	7,5	6,5
Монетарна база, млрд. грн.	141,9	186,7	195,0	225,7	239,9	255,3	307,2
Грошова маса (М3), млрд. грн.	396,2	515,7	487,3	597,9	685,5	773,2	909,1
Грошовий мультиплікатор, разів	2,79	2,76	2,50	2,65	2,86	3,03	2,96
Питома вага готівки в структурі грошової маси, %	28,0	30,0	32,2	30,6	28,1	26,3	26,2
Доларизація грошової маси, %	26,9	30,6	31,7	29,1	30,4	32,1	27,1
Доларизація депозитів, %	32,3	43,9	48,3	42,6	43,0	44,0	37,0
Доларизація кредитів, %	49,9	59,1	50,8	46,0	40,3	36,7	33,8
Депозити резидентів (крім банків), млрд. грн.	283,9	359,7	334,9	416,6	491,8	572,3	670,0
Кредити, надані резидентам (крім банків), млрд. грн.	426,9	734,0	723,3	732,8	801,8	815,1	910,8
Офіційний курс, грн./дол. США	5,05	7,70	7,99	7,96	7,99	7,99	7,99
Офіційні резервні активи, млрд. дол. США	32,5	31,5	26,5	34,6	31,8	24,5	20,4

Джерело: Розрахунки автора на основі даних [14].

Забезпечення фінансової стабільності вимагає структурної модернізації фінансово-кредитної системи на основі вирішення традиційної для України суперечності між завданнями макроекономічної стабілізації та стимулювання економічного зростання. Метою структурної модернізації фінансово-кредитної системи має стати переорієнтування всіх її інститутів на акумулювання та використання внутрішніх інвестиційних ресурсів відповідно до пріоритетів розвитку національної економіки. Цей процес має відбуватися на основі синхронного розвитку усіх секторів фінансово-кредитної системи – банківського, страхового, фондового, інвестиційного – з одночасним поглибленням фінансового ринку та вдосконаленням його інфраструктури. Це дозволить відновити цілісність фінансово-кредитної системи, основними напрямками зміцнення якої є:

– формування потужного національного капіталу як гарантії забезпечення фінансової стабільності в країні;

– забезпечення ефективності дії трансмісійного монетарного механізму на основі посилення ролі процентних важелів;

– мінімізація впливу валютного каналу грошової пропозиції, підвищення ролі рефінансування банківської системи;

– створення гнучкої та ефективної інституційної системи мобілізації та розміщення інвестиційних ресурсів, розвиток механізмів довгострокового кредитування реального сектору економіки;

– заохочення спрямування наукових, технологічних, фінансових та організаційних ресурсів на інноваційні цілі;

– розбудова системи бюджетних і податкових стимулів економічного зростання, підвищення ефективності державних інвестицій;

– закріплення на законодавчому рівні граничних параметрів боргового навантаження для держави;

– оновлення валютної політики з метою забезпечення достатньої гнучкості курсу національної грошової одиниці;

– розвиток системи макропруденційного нагляду на основі ефективного ризик-менеджменту, спрямованого на мінімізацію системних ризиків шляхом вдосконалення системи їх моніторингу та попередження;

– посилення ринкової дисципліни через встановлення жорсткішого контролю за діяльністю великих фінансових установ і системними ризиками;

– підвищення прозорості функціонування фінансово-кредитної системи на основі розроблення та подальшого вдосконалення сукупності індикаторів фінансової стабільності;

– формування правил коригування сукупності регулятивних інструментів та порядку їх застосування на основі врахування зворотного зв'язку та можливих втрат, пов'язаних із негативною реакцією учасників ринку на заходи державної політики.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Феномен фінансової стабільності у сучасних динамічних умовах розвитку соціально-економічної системи має багатобічний і комплексний характер. Фінансова стабільність являє собою динамічну характеристику здатності фінансово-кредитної системи до поглинання впливу негативних загроз зовнішнього та внутрішнього середовища з метою ефективної трансформації фінансових ресурсів у розвиток реального сектору економіки країни. Найважливішими складовими фінансової стабільності є стабільність суб'єктів фінансових відносин та стабільність фінансової інфраструктури, стан якої характеризується збалансованістю, стійкістю до внутрішніх і зовнішніх негативних чинників, здатністю забезпечити ефективне функціонування національної економічної системи.

Досвід антикризового регулювання виявив потенційну синергію між монетарною політикою та регулюванням у сфері фінансових ринків. Сьогодні у більшості країн світу відбувається пошук нових підходів до визначення пріоритетів грошово-кредитної політики та цілей діяльності національних центральних банків. Глобальні прояви світової фінансової кризи, а також стиснення міжбанківського та інших грошових ринків змусили центральні банки багатьох країн розробити комплекс заходів, спрямованих на стабілізацію внутрішніх фінансових ринків, відновлення ліквідності фінансово-кредитної системи, поступову лібералізацію руху капіталу, збалансованість внутрішніх і зовнішніх джерел запозичень, обережне поєднання стимулів і обмежень руху фінансових потоків.

Метою структурної модернізації фінансово-кредитної системи України має стати переорієнтування всіх її інститутів на акумулювання та використання внутрішніх інвестиційних ресурсів відповідно до пріоритетів розвитку національної економіки. Цей процес має відбуватися на основі синхронного розвитку усіх ланок фінансово-кредитної системи з одночасним поглибленням фінансового ринку та вдосконаленням його інфраструктури. Тільки шляхом створення гнучкої та ефективної інституційної системи мобілізації та розміщення інвестиційних ресурсів, розвитку механізмів довгострокового кредитування, вдосконалення системи бюджетних і податкових стимулів економічного зростання можна відновити цілісність фінансово-кредитної системи України, основою якої стане потужний національний капітал як гарантія забезпечення фінансової стабільності в країні.

Список літератури

1. Foot M. What is financial stability and how do we get it? / M. Foot // Speech on Meeting of the Financial Services Authority and ACI (UK). – 2007. – 122 p.
2. Mattich A. End of Central Banking's Golden Age // The Wall Street Journal. – Jan., 2011.
3. Mishkin Frederic S. Financial Instability and Monetary Policy Speech // At the Risk USA 2007 Conference. – New York, Nov. 5, 2007. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.federalreserve.gov/newsevents/speech/mishkin20071105a.htm#fn2>. – Назва з екрану.
4. Nier E. Financial stability frameworks and the role of central banks: Lessons from the crisis // IMF Working Papers. – Wash., 2009. – № 70. – 66 pp.
5. Rosengren E. Defining Financial Stability, and Some Policy Implications of Applying the Definition // Keynote Remarks at the Stanford Finance Forum Graduate School of Business Stanford University. – Boston. – Jun. 3, 2011. – 28 pp. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bostonfed.org/news/speeches/rosengren/2011/060311/060311.pdf>. – Назва з екрану.
6. Schinasi G.J. Defining Financial Stability / G.J. Schinasi // IMF Working Paper. – 2004. – №187. – P.17-23.
7. Андрушин С.А. Центральные банки в мировой экономике: уч. пособие / С.А. Андрушин, В.В. Кузнецова. – М.: Альфа-М: ИНФРА-М, 2012. – 320 с.
8. Козюк В. Монетарні аспекти розвитку поглядів на проблему забезпечення глобальної фінансової стабільності // Вісник НБУ. – 2007. – №4 (134). – С. 34–39.
9. Унковська Т. Системне розуміння фінансової стабільності: розв'язання парадоксів / Т. Унковська // Економічна теорія. – 2009. – №1. – С. 14–33.
10. Шира Н.О. Проблема доларизації в Україні та шляхи її вирішення. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.econindustry.org/arhiv/html/2010/st_52_02.pdf. – Назва з екрану.
11. Financial Stability Report // Bank of England. – Dec. 2009. – №26. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bankofengland.co.uk/financialstability/index.htm>. – Назва з екрану.
12. Financial Stability Report // Bank of England. – Nov. 2013. – №34. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bankofengland.co.uk/publications/Documents/fsr/2013/fsrfull1311.pdf>. – Назва з екрану.
13. The Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act (HR 4173). – Wash., 2010. – [Електронний

ресурс]. – Режим доступу: <http://www.sec.gov/about/laws/wallstreetreform-cra.pdf>. – Назва з екрану.

14. Бюлетень НБУ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=57897.

Аннотация

Наталья Самко

ФИНАНСОВАЯ СТАБИЛЬНОСТЬ КАК ФАКТОР РАЗВИТИЯ НАЦИОНАЛЬНОЙ ЭКОНОМИКИ

Исследована экономическая сущность финансовой стабильности и пути ее обеспечения в современных условиях динамичного развития мировой социально-экономической системы. Выделены основные направления модернизации финансово-кредитной системы Украины с целью повышения ее роли в развитии национальной экономики.

Ключевые слова: глобализация, финансовая стабильность, финансовая нестабильность, финансовый кризис, финансово-кредитная система.

Summary

Nataliia Samko

FINANCIAL STABILITY AS A FACTOR OF NATIONAL ECONOMY DEVELOPMENT

The paper studies the economic substance of financial stability and ways to ensure it in modern conditions the dynamic development of the global socio-economic system. It points out the main directions of modernization of financial and credit system of Ukraine in order to increase its role in the development of the national economy.

Keywords: globalization, financial stability, financial instability, financial crisis, financial and credit system.